

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego ⁽¹⁾

— Skarżąca kwestionuje ocenę Komisji, jakoby w niniejszej sprawie wystąpił błąd niemieckiego organu celnego.

— W każdym razie skarżąca nie rozpoznała (rzekomego) błędu. Działającej w dobrej wierze i doświadczonej skarżącej nie można zarzucić braku staranności. W obliczu złożonej sytuacji prawnej i długoletniej praktyki organów niemieckich może ona mieć uzasadnione oczekiwania.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 239 kodeksu celnego

— Komisja naruszyła formalnie prawo, odmawiając wprost umorzenia należności celnych przywózowych na podstawie art. 239 kodeksu celnego, wskazując jedynie na wyłączenie przewidziane w art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego, bez jakiegokolwiek własnej kontroli.

— Poza tym Komisja naruszyła materialnie prawo, gdyż nie uwzględniła, że występują tu „szczególne okoliczności” w rozumieniu art. 239 kodeksu celnego i spełnione były przesłanki umorzenia na podstawie tego przepisu.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia ogólnych zasad prawa

— Skarżąca zarzuca Komisji ponadto, że zaskarżoną decyzją naruszyła ustanowione w prawie pierwotnym zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności, dobrej administracji i równego traktowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2012 r. — Deutsche Post przeciwko Komisji

(Sprawa T-152/12)

(2012/C 165/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Post AG (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Sedemund, T. Lübbig i M. Klasse)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 i art. 2 oraz art. 4–6 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 stycznia 2012 r. w sprawie środka C 36/2007 (ex NN 25/2007) podjętego przez Niemcy na rzecz Deutsche Post AG (dokument Komisji nr C(2012) 184 wersja ostateczna);

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi łącznie 13 zarzutów:

A. Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności art. 1 oraz art. 4–6 decyzji Komisji z dnia 25 stycznia 2012 r. skarżąca podnosi:

1) zarzut: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

poprzez błędne i pozostające w sprzeczności z orzecznictwem Sądu w sprawie „Combus” ⁽¹⁾ zakwalifikowanie częściowego finansowania przez państwo odziedziczonych zobowiązań emerytalnych (Pensions-Altlasten) dawnego zakładu państwowego jako elementu pomocy;

2) zarzut: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i art. 1 lit. b) pkt (i) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ⁽²⁾

poprzez błędne zakwalifikowanie częściowego finansowania przez państwo odziedziczonych zobowiązań emerytalnych jako „nowej” pomocy;

3) zarzut: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

poprzez błędne potraktowanie uregulowanych wynagrodzeń jako elementu pomocy w sprzeczności z orzecznictwem Trybunału w sprawie „PreussenElektra” ⁽³⁾ oraz zakwestionowania samego (rzekomo) nieprawidłowego rozdzielania kosztów między dwie grupy produktów jako elementu pomocy;

4) zarzut: błąd w zakresie kompetencji i błąd w ocenie oraz naruszenie zasady niedyskryminacji i obowiązku lojalnej współpracy z państwami członkowskimi

poprzez ingerencję ze skutkiem wstecznym w krajowe uregulowanie w sprawie wynagrodzeń mimo wieloletniej znajomości tego uregulowania i w sprzeczności z całą dotychczasową praktyką decyzyjną Komisji;

5) zarzut: naruszenie art. 107 ust. 1 i 3 TFUE

poprzez błędne ustalenie składek na ubezpieczenie społeczne, jakie mają być ponoszone przez prywatnych konkurentów („Benchmark”) oraz poprzez fikcyjne podwyższenie rzeczywistych zarobków brutto urzędników jako podstawy obliczenia do celów zastosowania „Benchmark”;

6) zarzut: brak uzasadnienia w sposób zgodny z art. 296 TFUE

z tego względu, że nadzwyczaj obszerna treść zaskarżonej decyzji jest częściowo niejasna, wewnętrznie sprzeczna lub niezrozumiała i nie pokazuje jednoznacznie związku między poszczególnymi częściami;

7) zarzut: naruszenie określoności przepisów prawa i art. 107 ust. 1 TFUE

z powodu niespójnego przedstawienia podstawy obliczenia kwoty podlegającej zwrotowi i faktu, że nie można jej zidentyfikować;

8) zarzut: naruszenie prawa do „rozsądnego czasu trwania postępowania” jako części prawa do „dobrej administracji” przewidzianego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Karty praw podstawowych) oraz art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999

z powodu ponad dwunastoletniego czasu trwania postępowania od momentu wydania decyzji z 1999 r. o wszczęciu postępowania do momentu wydania zaskarżonej decyzji z dnia 25 stycznia 2012 r.;

9) zarzut: naruszenie prawa do „dobrej administracji” przewidzianego w art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych oraz art. 15 rozporządzenia nr 659/1999

poprzez całkowitą bezczynność w odniesieniu do uregulowania w sprawie wynagrodzeń zgodnie z § 20 ust. 2 PostG, które było znane Komisji najpóźniej od 1999 r., ale dopiero po ponad jedenastu latach zostało uczynione przedmiotem postępowania na podstawie decyzji o rozszerzeniu z dnia 10 maja 2011 r.;

10) zarzut: naruszenie zasady pewności prawa, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady prawidłowej administracji, które są chronione jako prawa podstawowe, oraz art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999

poprzez błędną ocenę decyzji z 2002 r. jako niemającej charakteru decyzji kończącej postępowanie, która to decyzja wbrew bezwzględemu zobowiązaniu wynikającemu z art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 zdaniem Komisji nie uregulowała „ostatecznie” środków państwowych, które były przedmiotem postępowania i do których należały także obciążenia emerytalne.

B. Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności art. 2 decyzji Komisji z dnia 25 stycznia 2012 r. skarżąca podnosi trzy kolejne zarzuty:

11) zarzut: naruszenie zasady „prawidłowej administracji” i „rozsądnego czasu trwania” postępowania

z powodu niezgodnego z prawem zaniechania zbadania występowania „nadmiernej kompensaty” w drodze „rekompensaty finansowej” od roku 1999, co Sąd stwierdził już w wyroku z dnia 1 lipca 2008 r. w sprawie T-266/02 Deutsche Post przeciwko Komisji;

12) zarzut: naruszenie art. 106 ust. 2 TFUE

poprzez niewystarczające uzasadnienie okoliczności, że w niniejszym przypadku nie zostało spełnione 4. kryterium wyroku w sprawie „Altmark” (4);

13) zarzut: błędne zastosowanie elementu pomocy w art. 107 ust. 1 TFUE

z tego względu, że „rekompensata finansowa” spełnia przesłanki usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 106 ust. 2 TFUE.

(1) Wyrok Sądu z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie T-157/01 Danske Busvognmænd przeciwko Komisji, Rec. s. II-917).

(2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

(3) Wyrok Trybunału z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 PreussenElektra, Rec. s. I-2099.

(4) Wyrok z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00 Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg, Rec. s. I-7747.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2012 r. — Schulze przeciwko OHIM — NKL (Klassiklotterie)

(Sprawa T-155/12)

(2012/C 165/52)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hans Gerd Schulze (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Lodigkeit)